

Arrest

nr. 75 065 van 14 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 25 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaten D. ANDRIEN & E. VINOIS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 2 september 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 24 oktober 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bangladesh, meerbepaald uit Mirzapur. U verklaarde sinds het jaar 2000 lid te zijn van de BNP (Bangladesh Nationalist Party). Op 8 april 2010 was er een incident tussen de mensen van de BNP en de mensen van de AL (Awami League). Daarbij kwam iemand van de AL om. U was niet aanwezig, maar u werd toch valselijk beschuldigd voor moord. Uw partij raadde u aan onder te duiken. U verbleef vanaf 10 april 2010 in het huis van uw zus. Van uw familie vernam u dat de mensen van de AL u zochten. Daarop besloot u Bangladesh te ontvluchten. Op 15 juli 2010 vertrok u per schip illegaal naar Europa waar u op 2 september 2010 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een geboorteakte neer, evenals een attest van de BNP en twee kopieën van bundels van gerechtelijke documenten. U was tevens in het bezit van een vertaling naar het Bengaals van de vragenlijst van het CGVS, door u ingevuld, en nota's van uzelf in het Bengaals.

B. Motivering

Het CGVS (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) stelt vast dat u er niet in slaagt om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen. Vooreerst legde u geen enkel identiteitsdocument voor met een foto. Aldus kan het CGVS niet met zekerheid vaststellen dat de documenten die u voorlegde wel degelijk uw persoon betreffen. U verklaarde in Bangladesh een aanvraag te hebben ingediend voor een identiteitskaart ("National ID Card") (zie gehoorverslag CGVS p.8). Echter is het weinig geloofwaardig dat u die aanvraag deed in maart of april 2009 en dat u bij uw vertrek rond juli 2010 nog steeds niet in bezit was van dat document. U legde geen bewijs van aanvraag van een identiteitskaart neer. Daarnaast stelt u dat uw problemen een gevolg zijn van uw politiek profiel. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat uw kennis over de BNP zeer beperkt is, waardoor afbreuk wordt gedaan aan uw beweerde profiel. Zo geeft u aan dat u helemaal niets kent van de ideologie van de BNP (zie gehoorverslag CGVS p.9). Gezien uw vader destijds reeds actief zou zijn geweest in die partij en gezien u zelf al ongeveer tien jaar betrokken was bij die partij, kan toch redelijkerwijze enige toelichting worden verwacht. U werd op verschillende wijze gevraagd iets te vertellen over de ideeën van de BNP, maar u kwam niet verder dan dat de BNP zou beloven dat er bij een overwinning geen terroristen en corruptie meer zou zijn (zie 1 gehoorverslag CGVS p.9). Zo is het ook opvallend dat u de BNP verkeerdelijk aanduidt als de 'Bangladesh Nationality Party', terwijl de BNP staat voor 'Bangladesh Nationalist Party' (zie gehoorverslag CGVS p.9). Dat staat zelfs vermeld op het document dat u voorlegde. Zo is het ten slotte weinig verenigbaar dat u als actief persoon voor de BNP niet de moeite nam om er voor te zorgen dat u correct op de kieslijst kwam en dat u zou beschikken over de "National ID Card" om te kunnen stemmen bij de verkiezingen in 2008. U was met uw oom in Dhaka en nadien was u bij uw neef op bezoek (zie gehoorverslag CGVS p.8), terwijl toch kan verwacht worden dat iemand die actief is voor een politieke partij zich probeert te laten registreren om nadien te kunnen stemmen. Wat er ook van zij, het feit dat u zelf verklaarde dat u slechts "general worker" was voor de BNP (zie gehoorverslag CGVS p.8 en 9), terwijl u een document van die partij voorlegde waarin staat dat u "an obedient and examined member" bent (zie groene map, stuk 2), ondermijnt hoe dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder legde u kopieën neer van gecertificeerde kopieën van juridische documenten. Deze kopieën hebben geen bewijswaarde, aangezien kopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk vervalst kunnen worden. U verklaarde dat uw neef geen gecertificeerde kopieën kreeg op de rechtbank. Dat is weinig geloofwaardig daar uw neef er wel in slaagde om kopieën van gecertificeerde kopieën voor te leggen. Deze vaststelling geeft reeds aan dat deze documenten weinig geloofwaardig overkomen. Daarbij merkt het CGVS nog op dat deze documenten dateren van 28 november 2010, dat is bijna een jaar geleden (zie gehoorverslag CGVS p.13). Dat u tijdens het gehoor in oktober 2011 enkel kopieën die dateren van november 2010 neerlegde, doet opnieuw vermoeden dat het hier niet om kopieën gaat van echte documenten. Bovendien blijkt dat u deze documenten niet gelezen hebt (zie gehoorverslag CGVS p.10). Deze desinteresse doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde asielrelaas. Dat u geen tijd zou hebben gehad is geen afdoende verklaring gezien het beweerde belang van deze zaak. Uiteindelijk zou u omwille van deze zaak u land hebben verlaten, dus enige interesse mag redelijkerwijze verwacht worden. In elk geval geeft u geen blijk van een grondige kennis van deze zaak waarin u valselijk beschuldigd werd. U verklaarde immers eerst dat u geen weet hebt of er al een verdict is in deze zaak (zie gehoorverslag CGVS p.13). Echter even later verklaarde u dat er al een verdict is, maar dat u de straf nog niet kent (zie gehoorverslag CGVS p.14). Ten slotte merkt het CGVS nog op dat u, na het incident waarvoor u valselijk beschuldigd werd, nog drie maanden bij uw zus verbleef, alvorens Bangladesh te verlaten. Dit terwijl er, volgens uw verklaringen, reeds een arrestatiebevel was tegen u (zie gehoorverslag CGVS p.11). Dat u drie maand lang verbleef bij een dicht familielid, zonder

dat men u daar is komen zoeken, komt weinig geloofwaardig over indien men werkelijk van een moordzaak wordt beschuldigd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept in een *“Enig middel”* de volgende schendingen in:

“Manifeste appreciatiefout, Schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/3, 48/4, 57/7 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 197, 198, 199 en 203 van de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, 1979), van de bewijskracht die aan een akte dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het Burgerlijk wetboek artikel 870 van het Gerechtelijk wetboek, van artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de rechtspleging”.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De Raad benadrukt dat het *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”* van het Hoog Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar dient enkel als aanbeveling en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 8 juli 2005, nr. 147.503).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2. Verzoeker steunt zijn asielaanvraag op zijn politiek activisme voor de BNP, waardoor hij gevisieerd werd door leden van de Awami-League, en zelfs vals beschuldigd van moord. Verzoeker legde ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit enkel een geboorteakte neer, maar geen originele identiteitsstukken met foto. Er kan dan ook niet komen vast te staan of de voorgelegde geboorteakte verzoeker toebehoort. Voorts kan volstaan erop te wijzen dat, waar verzoeker meent dat de artikelen 9 bis en 9 ter van de vreemdelingenwet expliciet de asielzoeker vrijstelt om een identiteitsdocument neer te leggen bij regularisatieaanvragen, *in casu* wordt geoordeeld over een asielaanvraag en geen regularisatieaanvraag.

Indien volgens verzoeker *“het deel uit[maakt] van de hoedanigheid van de vluchteling om niet in bezit te zijn van een identiteitsdocument”* dan gaat hij er niet enkel aan voorbij dat het bewijs van identiteit in iedere procedure een essentieel element uitmaakt en hij ertoe gehouden is de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen, maar gaat hij tevens voorbij aan de individuele beoordeling van de asielaanvraag waarbij het denkbaar is dat de mogelijkheid tot het aanbrengen van identiteitsdocumenten kan verschillen naargelang de auteur van vervolging. Het gebrek aan identiteitsdocumenten klemt temeer gezien verzoekers verklaringen in dit verband. Immers verzoeker stelt dat hij in 2001 een identiteitskaart heeft gekregen, dat hij deze zes jaar later, in 2007, inleverde om een foute geboortedatum te corrigeren maar niet meer teruggekregen heeft zodat hij thans geen identiteitskaart kan voorleggen. Echter kan bezwaarlijk overtuigen dat verzoeker geen identiteitskaart heeft omdat hij zijn oude kaart niet gecorrigeerd werd nu vanaf 2008 enkel nieuwe gedigitaliseerde identiteitsdocumenten werden uitgereikt in Bangladesh, wat verzoeker niet ontkent maar geheel ontwijkt (CGVS-verhoor p.6). Verzoekers verklaringen zijn dan ook ongerijmd.

3.2.1. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk illegaal en ongedocumenteerd gereisd te hebben naar Europa. Verzoeker geeft geen enkel element aan dat enigszins kan aantonen dat hij per schip heeft gereisd. Hij is niet enkel onbekend met de naam, de nationaliteit en de vlag waaronder het schip voer maar kan evenmin de bemanning enigszins beschrijven (gehoorverslag CGVS, p.4). De Raad ziet niet in dat verzoeker bijna een maand lang met een boot kon meereizen zonder deze ervaring minimaal te kunnen toelichten. Voor zover verzoeker verklaart elke controle of grenscontrole te hebben kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten, wat in casu geenszins het geval is. Geenszins kan verzoekers argument gevolgd worden *“Nu verweerder toch geen enkele tegenstrijdigheid aanbrengt, dienen de verklaringen betreffende dit onderdeel geloofwaardig geacht worden en dient er niet per se een bewijselement neergelegd worden in toepassing van artikel 57/7 ter van de Vreemdelingenwet”*. Immers verzoeker bewijst zijn identiteit niet aan de hand van identiteitsdocumenten met foto, noch toont hij aan wanneer hij zijn land verliet en zoals voorts zal blijken is zijn asielrelaas dermate lacunair dat het verzonnen voorkomt.

Het verwijt dat de commissaris-generaal omtrent zijn identiteitsdocument geen onderzoeksdaden heeft verricht is niet dienstig. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

Voorts ziet de Raad niet hoe de aangevoerde schending van artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek dat bepaalt: *“Hij die de uitvoering van een verbintenis vordert, moet het bestaan daarvan bewijzen. Omgekeerd moet hij die beweert bevrijd te zijn, het bewijs leveren van de betaling of van het feit dat het tenietgaan van zijn verbintenis heeft teweeggebracht”* nuttig kan worden aangevoerd in een asielprocedure waar geen sprake is van een verbintenis in deze zin tussen de overheid en de asielzoeker.

Artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek dat bepaalt: *“Iedere partij moet het bewijs leveren van de feiten die zij aanvoert”*, kan te dezen evenmin dienstig worden aangevoerd daar de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen gegrond is op eigen regelen en het Gerechtelijk Wetboek niet het toepasselijk gemeen recht is.

3.3. De commissaris-generaal oordeelt terecht dat verzoekers kennis van de politieke partij waarvoor hij zich engageerde niet kan overtuigen, wat zijn beweerde politiek profiel onderuithaalt. Verzoeker was geheel onbekend met de ideologie van zijn partij en kende zelfs de correcte volledige benaming van zijn partij niet. Dit klemt temeer nu hij afkomstig zou zijn uit een familie die zich engageerde voor de BNP, en

derhalve vanaf zijn kindertijd hierover heeft gehoord. Bovendien is het feit dat hij niet ging stemmen, naar eigen zeggen omwille van een administratief probleem, evenmin in overeenstemming met zijn beweerde doorgedreven politiek profiel.

Waar verzoeker argumenteert dat de foutieve weergave van de volledige naam van zijn partij te wijten is aan het feit dat hij *“praat geen Engels, hij zegt maar na wat hij steeds gehoord heeft”*, is het echter merkwaardig dat zelfs indien zijn kennis van het Engels beperkt is, hij een dergelijk elementair gegeven als de naam van zijn politieke partij in het Engels niet zou kennen. Bovendien geeft verzoeker zelf aan dat hij geen bijzondere kennis heeft van de BNP en argumenteert dat zijn functie *“op zich geen verdiepte kennis van de politieke situatie vereist”*, *“dat hij geen lid is (...) geen fanatieker”* en zijn engagement *“is eerder een familiale traditie om daartoe te behoren dan een werkelijke politieke passie voor deze partij”*. Verzoeker ontkent aldus zelf zijn voorgehouden profiel van vooraanstaand lid van de BNP. Dat hij door de partij wel als dusdanig zou worden beschouwd, mogelijk omwille van het - overigens evenmin aangetoonde - engagement van zijn vader, kan dan ook geenszins overtuigen. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over zijn politiek engagement variëren naargelang doorgevraagd wordt om deze ten slotte te minimaliseren wanneer hij partijpolitiek onbekend blijkt. Aldus ondergraaft verzoeker zelf de bewijswaarde van het voorgelegde partijdocument waarin hij een voornaam partijlid is (an obedient and examined member). Aangezien verzoeker geen politiek engagement aantoonde, kan hij dan ook bezwaarlijk gevolgd worden waar hij beweert om politieke redenen te worden vervolgd.

3.4. De neergelegde documenten toegevoegd aan het administratief dossier kunnen de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen. Partijgetuigenissen hebben geen officieel karakter zodat hun bewijswaarde slechts relatief is en dus onvoldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Wat de bundel met juridische documenten betreft legde verzoeker slechts fotokopieën neer met originele gecertificeerde vertalingen die opnieuw ter terechtzitting worden neergelegd. De Raad hecht echter geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien volstaat het niet documenten neer te leggen, verzoeker moet deze genoegzaam toelichten en de echtheid ervan aantonen te meer nu de oorspronkelijke originelen in het Bengaals niet werden toegevoegd en aldus de inhoudelijke bewijswaarde van deze gecertificeerde vertalingen niet kan worden nagegaan. Neergelegde documenten dienen overigens, om enige bewijswaarde te hebben te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas en verzoeker schiet manifest tekort op dit punt. Dat verzoeker deze juridische documenten zelfs niet heeft doorgenomen alvorens ze neer te leggen op het CGVS getuigt van een verregaande desinteresse terwijl van een kandidaat-vluchteling die een dermate vrees voor vervolging ervaart dat hij hierdoor zijn familie moet achterlaten en beslist om naar Europa te vluchten, redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij dergelijke stappen onderneemt na rijp beraad en overleg wat minstens kennis impliceert van de rechtszaak die aan de basis lag van zijn vlucht naar Europa. Er wordt niet aangetoond noch aannemelijk gemaakt dat een rechtszaak tegen verzoeker werd aangespannen, laat staan dat deze politiek geïnspireerd zou zijn.

3.5. Verzoeker meent ten slotte dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in strijd met artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, hem niet geconfronteerd heeft *“met de tegenstrijdigheden die een motief aan een weigeringsbeslissing vormen”*. Hij verwijst hierbij concreet naar het motief in de bestreden beslissing waarbij verzoeker na het incident waarvan hij valselijk beschuldigd werd, nog drie maanden bij zijn zus verbleef alvorens Bangladesh te verlaten, waar hij gemakkelijk kon opgespoord worden.

3.5.1. Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bepaalt dat *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren”*. Echter verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing die op dit punt niet steunt op tegenstrijdigheden maar waar benadrukt wordt dat verzoekers handelwijze in Bangladesh de geloofwaardigheid van zijn gerechtelijke vervolging ondergraaft en dit daargelaten of verzoeker volgens zijn verklaringen op het CGVS nog drie maanden in Bangladesh bij zijn zus verblijft, of volgens het verzoekschrift bij zijn uitgebreide familie. Hoe

dan ook het Commissariaat-generaal is een administratieve instantie en geen jurisdictie zodat het om die reden niet verplicht is de betrokken asielzoeker tijdens het CGVS-verhoor te confronteren met de elementen waarop een beslissing gebaseerd is of mogelijkerwijze zal zijn.

De Raad wijst er ten slotte op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK